

mand (Tscherning) med spændt Opmærksomhed, og det forekommer mig, at han i sine Udtalelser ikke een, men tvende Gange lagde os paa Sinde, at vi skulde lægge Lovforslaget paa Bægtstaaen og prøve, om vi kunde stemme for det med de Mangler, som efter hans Forrening, og som jeg fuldkommen deler, ere tilstede, og det forekommer mig, at der laa en Antydning i den ærede Rigsdagsmands Foredrag af, at man, uagtet han helst ønskede den af Udvælgets Fleertal foreslaaede Bestemmelse forkastet, dog ikke, hvis det ikke stete, af den Grund skulde forkaste Lovforslaget. Jeg tør ikke sige, at det var hans Mening, men hans Udtalelser gjorde som sagt det Indtryk paa mig, at han meente, at det dog var bedst, at vi fik Loven; jeg er ikke fuldstændig vis derpaa, men var jeg vis derpaa, vilde jeg stemme for Lovforslaget med den fulde Anerkjendelse, at jeg fuldkommen billiger i Et og Alt, hvad den ærede Rigsdagsmand har udtalt. Jeg maa maaskee endnu tillade mig at bemærke, at da jeg selv i den sidste Krig stod i de Kæmpendes Rækker, maa jeg tilstaae, at naar et saadant Spørgsmaal kom frem, blev der ikke kastet, om jeg saa maa sige, Foragt paa de Stakler, der havde gjort sig skyldige i en lille Forseelse. Derimod har jeg ved Sessionerne seet en Fremgangsmaade imod dem, der have begaaet en lille Forseelse, som maa kaldes meget streng; men jeg har, som sagt, staaet ved Siden af dem i Felten og seet dem slaaes saa godt som den bedste moralske Person, og saaledes at vistnok Ingen skal kunne nægte, at en saadan Mand for sit Fædreland har kæmpet med lige saa stor Iver og Trofasthed som de øvrige, og jeg er fuldkommen overbevist om, at der aldeles ikke er Fare for, hvis Danmarks Sønner paa ny kaldes til Vaaben, og der muligviis kan komme en Deel af de Personer i Hæren, at den derved vil lide det Mindste i Kampbyghtheden eller blive mindre skiftet til at kæmpe for Fædrelandet. Jeg har deeltaget i ikke saa faa Batailler og har haft Leilighed til at lægge Mærke til disse saakaldte „umoraliske“ Menneffers Charakter; jeg har staaet ved Siden af Personer, der have lidt corporlige Straffe, og seet dem optræde som de tappreste

Soldater, ja! jeg kan gaae videre og sige, at jeg har seet Saadanne, som man med Rette tør kalde moralsk fordærvede Personer, ikke alene at opføre sig som de tappreste Soldater i Felten, men endog at have faaet Hæderstegnet paa Brystet, — og naar dette kan opnaaes, hvilket jeg kan paatage mig at bevise, da tør jeg sige, at man gjør Uret i at kaste Snabs paa dem, der have begaaet en ringe Forseelse, da det dog har viist sig, at de, om de end ikke ere blandt de Bedste, dog kunne gjøre sig værdige til at bære Hæderstegnet. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Tscherning: Jeg maa blot oplyse, at man tager meget feil, naar man sætter paa lige Fod Stilling, Bytning af Wilkaar og Nummerbyhtning. Stillingen kan jo kun den Mand paatage sig, som er fuldkommen fri for al Værnepligt, og som altsaa ikke kan stille sig som Frivillig og sige: „Jeg vil tjene,“ eftersom de kunne afvise ham uden videre, naar han ikke har de Egenffaber, der kræves af ham. Bytning af Wilkaar ligger nærmere ved Nummerbyhtning, men omfatter dog en Klasse Folk, hvis Undersøgelse, om de ere skikkede til at tjene, ikke ligger for, og som ikke det Nar allerede ere udfrevne; Nummerbyhtning rammer derimod de Folk, som ere erkjendte for brugbare og maaskee ogsaa udfrevne; det ene Nummer bytter blot med det andet, idet man forudsætter, at de, der have trukket de lave Nummere, blive indkaldte først, og den Paagjældende derfor seer at komme længere ned i Nummerfølgen og venter paa den Maade at blive fri. Det er anerkjendt, at de Alle ere skikkede til at tjene, og dersom alt Mandskab af det Nar er udfrevet, ere ogsaa de udfrevne, som man nu vil have Lov til at forkaste. De bytte blot; men det vil man forhindre og gjør Nummerbyhtningen til et Lotterispil; man siger ligeoverfor Mandskabet: Jeg har vundet en Terne, og den vil jeg beholde. Det er det, som blandt Andet er det Affslyselige. Jeg har blot villet oplyse dette med Hensyn til, hvad den ærede Minister og den ærede Ordfører udtalte, for igjen at bringe i de Herreris Erindring, at Hovedsagen, hvorfor vi komme ind